

3de zondag advent jaar C

“Wie dubbele kleding heeft, laat hij delen met wie niets heeft” hoorden we Johannes de Doper net zeggen. Dat is geen hoogdravende theoretische beschouwing, geen diepzinnige theologische of filosofische redenering, maar een heel concrete raadgeving hoe we met elkaar moeten omgaan: delen als een ander iets tekort komt, niet meer vragen dat is vastgesteld, niemand uitplunderen, niemand iets afpersen, gewoon goed en correct zijn voor iedereen. Of nog anders gezegd: geloven in Christus is geen abstracte leer aanhangen, maar een manier van leven. Het vertaalt zich in hoe ge in uw dagelijks bestaan met uw medemensen omgaat.

Nu is het eerlijk om te zeggen: er zijn nogal wat mensen die zich christenen noemen, maar die niet echt begrepen lijken te hebben wat dat dan eigenlijk inhoudt. Een aantal jaren geleden bleek een priester uit een ander bisdom de armenkas te hebben geplunderd voor vele honderdduizenden euro's voor zijn eigen luxe pleziertjes. Die man, ondertussen overleden, kunt ge moeilijk een volgeling van Christus noemen. En zo zijn er nog vele voorbeelden te noemen. Zolang dat over anderen gaat voelt het tamelijk veilig: we kunnen met vele anderen verontwaardigd doen. Maar hebben wij wél iets begrepen van die boodschap van het christendom?

Een paar jaar geleden bleek in Nederland voor een record gegeven te zijn aan goede doelen: maar liefst 2,6 miljard euro. Dat is natuurlijk fantastisch en het is heel mooi om te merken dat velen nog best wat over hebben voor allerlei goede doelen die een beroep op hen doen.

Reden om onszelf een schouderklopje te geven? Een klein schouderklopje mag natuurlijk wel, anderzijds moeten we niet naast onze schoenen gaan lopen en zeggen: kijk toch eens hoe goed we dat doen. Als we echt zouden delen in de geest van Christus, dan zou dat bedrag tien keer groter kunnen zijn. Het bruto nationaal product van Nederland in 2022 was 1033 miljard euro. Dan zijn die 2,6 miljard in feite wat kruimels die van onze welvaartstafels vallen. Tegelijk moeten we er voor oppassen dat we niet alles ophangen aan geld dat geschonken wordt, hoe belangrijk dat vaak ook is: dat kan ook gemakkelijk dienen om het geweten te sussen. Het gaat in wezen om de vraag hoe we het leven delen met elkaar, of we tijd en aandacht hebben voor elkaar, of we ons echt verbonden voelen met anderen.

Een kwaal in met name de grote steden is de vervreemding: mensen die in hetzelfde gebouw wonen, maar hun eigen burens niet kennen. Dat is een slechte ontwikkeling voor een gezonde samenleving.

Als Kerk kunnen we op dat vlak gis in het deeg zijn, en dat zijn we ook. De parochies in Nederland tellen in totaal zo 'n 280.000 vrijwilligers die gemiddeld 4 uur per week besteden aan hun vrijwilligerswerk. Dat is in totaal 1.120.000 uur wat weggegeven wordt aan anderen door, heel concreet, de kerk te poetsen, muziek uit te zoeken, catechese te geven, drukwerk te doen, soep te koken voor

daklozen enz. Dank daarvoor: zonder die inzet zou het geloof hier ter plaatse al heel vlug een droge theorie worden.

Tot slot nog één gedachte daarbij: wie tegenwoordig bewust kiest om christen te zijn en er fysiek nog toe in staat is, kan het eigenlijk niet maken om niets te doen voor de parochie. De tijd van achteroverleunen en denken “dat is de pastoor zijn winkel” is voorbij: er is maar net zoveel katholiek leven in een parochie als de parochianen zelf maken. Daarom is het vrijwilligersbestand ook heel goed te vergelijken met mijn wijnkelder: redelijk gevuld maar altijd plaats voor meer.

Amen.

Johan Goris, pastoor